следващото стихотворение „Завод“ изобразява живота в завода вече под друг ъгъл, където той се явява в образа на „озъбено, свирепо куче“. А следващото стихотворение „Спомен“ продължава тази линия – пролетта не може да радва сърцето на лирическия Аз, след като починалият му от туберкулоза другар вече не може да види стрелкащите се по небето птици. И тук, натрупал вече достатъчно тъмни облаци върху образа на живота, стихът на Вапцаров внезапно отново се насочва към онова, с което животът може да бъде привлекателен и красив. Но сега то не е природната омая на пролетта, а въплътената в самолетните мотори нова романтика, на която принадлежи бъдещето. Във възторжено бодрия си тон стихотворението „Романтика“ дори възприема това бъдеще като в известен смисъл вече започнало:

Това е новата романтика,
която
се ражда
и добива своя плът.
И въплотена
в самолетно
ято,
обхожда днес
от край
до
край
светът.

И отново, в следващото стихотворение „Двубой“ се прави остър емоционален завой към виждането на живота като непоносими социални условия, в които е принуден да съществува и да загива човекът, трудейки се за необходимите жизнени блага, борейки се за свобода, създавайки мотори и стихове. Виждане, което завършва с твърдата решимост този вид живот да бъде победен и изграден по новому. Следващото стихотворение „Писмо“ разгръща същите два мотива в автобиографичен за лирическия Аз план – от мрачната безнадеждност на разочарованието и безверието към светлата вяра, че животът ще бъде преобразен и готовността да загинеш в името на тази вяра.

На тази вяра е посветено и последното стихотворение от цикъла с акцентиращото го название „Песен за човека“, където в трагичната съдба на героя, за който разказва лирическият Аз, се сблъскват виждането за гро-